

EMİR ÇUBUKÇU • Yaban Hayvanı Koleksiyonu

EMİR ÇUBUKÇU 1988 yılında İstanbul'da doğdu. MSGSÜ Devlet Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'nden mezun oldu. İlk öykü kitabı *Günün O Belirsiz Vaktinde* (2017) Can Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3275 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 583

ISBN-13: 978-975-05-3477-5

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDITÖR Emre Bayın

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Celal Galip

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

EMİR ÇUBUKÇU

Yaban Hayvanı Koleksiyonu

içindekiler

Kır Hayvanları 7

Örümceğin yazılmamaş masalı 9

Bir avuç et 19

Yılının son doğumu 33

Bir dolmuşun geleceğine inanmak 41

Kent Hayvanları 49

*Ufak bir yara
ya da Cevahir Et Lokantası* 51

Cellatlar 61

Masada kılçıklar 73

Tahir Bey'in bacakları 81

Kır Hayvanları

Örümceğin yazılmamış masalı

Seni evin taraçasında görüyoruz. Üzerinde rengi solmuş eşofman altı, beyaz gömlek. Ormana açılan bahçedeki ıslak çimenler, gecenin çiğinde parlamış. Serin bir sabah. Hafif rüzgâr, ahşap evinin kapısına astığın rüzgâr gülünü –uzun süre uğraştığın evin tamamlandığına bu rüzgar gülünü astığında karar vermiştin– usulca döndürüyor. Artık gün doğumlarında, gökyüzünün kararsızlıkla rengini aradığı saatlerde uyanıp kendini dışarı atıyorsun. Önündeki yemyeşil düzlükten gelen keskin, taze çimen kokusu genzini yakıyor. Çiçekleri ne çok severdin eskiden. Artık yeşilin sakinliğiyle yetiniyor, çıplak ayak yürüyorsun tarazlı tahtalarda. Taraçanın ucuna geldiğinde burnundan derin bir nefes alıp tutuyorsun. Ormanın, doğanın, yaşamın gece boyu sessizlikte biriken cömertliği çıtırdıyor içinde. Gözlerin kapalı. Ağzından yavaş yavaş veriyorsun aldığın nefesi. Sabahın serinliği vuruyor sağ avucunun içine. Yıllardır ilk orada hissedersin her şeyi. Burada iyice arttı duyarlığı. Yavaşça vücudunun açıkta kalan yerlerini, ayaklarını, boynunu, yüzünü, gözkapaklarını, alnını, kulaklarını sarıyor soğuk. Çimenler hafifçe esen

rüzgarla aynı yöne yatıyor. Coşkuyla ürperip bahçeye inen merdivenlerin ilk basamağına oturuyorsun. Biz seni uzaktan dikkatle izliyor, ne yapacağını merak ediyor, bir masalı tamamlamaya çalışıyoruz. Belki tam içindeyiz, o coşkunun yüreğinde. Gözlerini açtığında güneş ormanın ardından yüzünü göstermeye başlamış. Gök, erinerek mavileşiyor. Biraz uzakta, çimenlerin, bahçenin mi demeli –bu geniş düzlüğü kendine ait kılacak bir çiti veya sınır çizgisini özellikle istememiştin– bittiği yerde sık ağaçlıklı bir orman başlıyor. Çok bekledin bunu, bu yeni yaşamını. Sağ kolun soğumuş, üzerine kalın bir şeyler almalısın. Biz seni yine uzaktan izliyoruz. Belki de çok yakınındayız. Ayağa kalkıp yüzünü giriş kapısına döndüğünde evden koşarak çıkan Pera'nın kara tüyleri arasındayız belki. Yıllarca küçücük evlere hapsedip bakışındaki ışığı söndürdüğün bu köpek... Hayatının sonuna gelmiş bu ihtiyar yoldaş her sabah seninle uyanıp çimenlere, bulutlara, güneşe karışıyor artık. Kendine sevindiğin kadar seviniyorsun onun bu taşkın kıvraklığına. Eve girmekten vazgeçip onun izinden bahçeye iniyor, bir an durup sonra, parlayan ayaklarına bakıyorsun. Çimenlerin ıslaklığı tabanlarında. Biraz üşümekten ne çıkar? Çimenler ayaklarının altında ezilip düzleşiyor fakat ayağını kaldırıp adım atınca anında eski hallerine dönüyorlar. Biz işte öldüremediğin o çimenlerin arasından izliyoruz seni. Belki de bambaşka çimenleri, betonların arasına çılgık çılgığa sıkışmış soluk yeşillikleri çiğneyip öldürerek aceleyle koşturuyoruz. Köpeğimiz daracık bir sokağın içindeki apartmanda, karanlık bir odada halıya yatmış bizi bekliyor belki. Adım adım çoğalarak, kendini doğanın en derin sırlarından kopup düşmüş bir hayat parçacığı gibi duyumsayarak yürüyorsun. Ne şanslısın! Pera, köpeğin birdenbire durup toprağa çömeliyor. “Ulan zilli, sapsarı oldu orası.” Her zamanki yere işeyiveriyor gözünün içine bakarak. İşini bitirip kalktığı yere çömeliyor, af diliyorsun sarar-

mış çimenlerden. Sesin ne garip, ne kadar yabancı. Kendi kendine konuşanlara deli denilen yerlerden gelmişsin buraya. Kalktığın yere çömeliyoruz biz. Ya da senin boşluğuna yerleştiğimizi düşünüyoruz sadece. Çünkü nerede olduğumuza anlamak öylesine zor ki artık. Sahi, neredeyiz o sırada? Zar zor kontrol edebildiğimiz köpeğimiz tasmalı, arabaların arasından huzursuzlukla geçip yolun ortasına çömeliyor. Etrafımıza, kapalı perdeleriyle evlerin pencerelerine bakıyoruz. Bir gören varsa utanacağız. Tasmayı boğazını sıkarcasına çekerek yolumuza devam ederken sen Pera'nın peşinden koşuyorsun. İyice yükselen güneşle gece tamamen sabaha dönmüş. Yerinde sallanan sol kolunu merhametle taşıyarak ormanın girişi bellediğin ilk ağacın önüne kadar geliyorsun. Pera yine koşarak ağaçların karanlığına dalıyor. Kafanı kaldırıp ağacın tepe dallarına, fırdolayı yapraklara bakıyorsun. Bir kuş ilişiyor gözüne. Küçük, sarı mavi tüyleri ıslıl ıslıl. Tanımaman imkânsız ancak buralarda görmemiştin daha önce, bir yalıçapkımı bu. Ağacın en tepesinde bir başına. Ötüp duruyor. Daldan dala atladıkça kanatlarının altında biriken güneş ışığı da onunla beraber hareketleniyor, parlayıp sönüyor. Bir süre kıpırdamadan izliyorsun. Uzun ince gagası zarif hareketlerle gökyüzünün maviliğini deliyor. Ağaca bakıyor, sağ elini uzanabildiğin kadar kaldırıp yukardan aşağıya okşuyorsun gövdesini. Yer yer kabukları çıkmış, oyuklu, yaşlı gövdesinden dikenler batıyor avucuna. Keskin bir acı... İniltiyle elini çektiğinde avucundan bileğine doğru kırmızı bir çizgi halinde ilerleyen kan yolunu görüyorsun. Pera ormanın derinliklerinden havlıyor. "Fazla uzaklaşma!" Cevap vermeyecek elbet, ama seni anladığını biliyorsun. Başka şansınız yok bu sessizlikte. Biz, daracık sokağımızdaki apartmanımıza dönüş yolundayız. Köpeğimiz elimizde, ne kadar çekiştirsek nafile, sağa sola, yanından geçen insanların kucağına atlıyor, havlıyor, salyalıyor. Öfkeyle yüzümüze bakıyor

insanlar. Elinden bileğine doğru usulca yol alan kana bakıyorsun. İnce sızısı akışın tersi yönüne, parmaklarına doğru yükseliyor. Bir an korkup soluna, omzundan aşağıya, ortasından yarılmış bir masal yılanı gibi yatan koluna bakıyorsun. Kendinden bir parça olduğunu bildiğin bu büyük şey, yanında taşıdığın hiçbir hayat belirtisi göstermeyen bu cisim, varlığıyla bir zamanlar orada yaşayan bir şeyler olduğunu, akan, devinen benliğini hatırlatıyor sana. Sağ elinden akan kanın ıslaklığı, yere düşmeden, kolunun kenarında kuruyup kalıyor. Yaşayan, kanayan elini uzatıp sol kolunu kaldırıyor, kucaklıyorsun. Kan ölü koluna bulaşıyor böylece. Birbirinin aynısı bu iki varlık, nasıl oluyor da böylesine farklı tınlıyor bedeninde? Kucakladığın kolunu bırakıyorsun aniden. Yerine sertçe varan düşüşü, bedenini sola doğru çekiyor, sendeliyorsun. Karanlık odaya bıraktığımız köpeğimiz ardımızdan bakarken tekrar çıkıyoruz evden. Demir kapı gürültüyle kapanıyor. Derin bir nefes alıp tutuyoruz. Şehirde gün boyu biriken ne varsa içimize doluyor. Yavaşça veriyoruz tuttuğumuz nefesi. Daracık kaldırımlarda yürümeye başlarken sen kanayan elini ne yapacağını bilemiyor, ağacın dibinde bir önceki mevsimden kalma solmuş, dökülmüş yaprak yığınından iyice sararmış bir tane seçip alıyorsun. Bileğine doğru uzayıp giden kan yolunu onunla temizleyeceksin. İyice sararmış. Sapından tuttuğunda kısa süreliğine canlanıp başını kaldırıyor yaprak. Dalındaki yaşamının sonuna geldiğini hissedip kendini usulca yere bırakmış sanki. Belki de yaptığın yanlış fakat tekrar yere koymaya için el vermiyor. Yavaşça, incitmeden ağacın gövdesindeki boşluklardan birine yerleştirip sevinçle bakıyorsun. Ona yeni bir hayat biçtin işte. Hem bir tanecik yaprakla bileğine kadar akmış olan kanı, üstelik tek elle –sol eline bakıyorsun, ölü yılan– temizlemek imkânsız. Sağ elini uzatarak yerdeki yaprak yığınından bir öbeği avucunda eziyorsun. Kanın dağıldığı her